

Abstract. The article provides a comprehensive analysis of Serhiy Zhadan's prose through the lens of three key components: chronotope, the concept of the hero, and stylistic features. The research explores the functioning of urban space as a zone of memory, trauma, and marginality, and the role of transit spaces (roads, checkpoints) as liminal zones. The evolution of the hero is determined: from the infantile anti-hero of the «lost generation» to the mature «war witness» making ethical choices. Special attention is paid to Zhadan's style: the use of vernacular language, intertextuality, and social engagement as a form of poetics of witnessing. It is concluded that the author's artistic system provides insight into the post-Soviet experience and the transformation of national identity during times of critical historical change.

Keywords: Serhiy Zhadan, novelistics, chronotope, hero, style.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Зеленко Л. Особливості хронотопу в романі Сергія Жадана «Ворошиловград». *Наукові записки НаУКМА. Філологія*. 2015. Т. 168. С. 72–78.
2. Романенко О. В. Урбаністичний хронотоп у романах Сергія Жадана. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія: Філологія*. 2013. № 1072. С. 120–124.
3. Бербер Н. Екзистенційні мотиви у творчості Сергія Жадана. *Вісник Львівського університету. Серія філологічна*. 2020. Вип. 72. С. 89–95.
4. Свербілова Т. В. Екзистенційні мотиви у романі Сергія Жадана «Ворошиловград». *Наукові записки НаУКМА. Філологія*. 2015. Т. 168. С. 78–82.
5. Гундорова Т. Кітч і література: Травестії. Київ: Факт, 2008. 356 с.
6. Логвиненко Ю. Особливості художнього простору в романах Сергія Жадана. *Вісник Львівського університету. Серія філологічна*. 2011. Вип. 52. С. 298–304.
7. Бабенко А. В. Інтертекстуальність у прозі Сергія Жадана: автореф. дис. ... канд. філол. наук. Харків, 2010. 20 с.
8. Панцьо С. Інтертекстуальність як принцип побудови художнього світу Сергія Жадана. *Літературний процес: методологія, імена, тенденції*. 2018. № 12. С. 134–140.
9. Різниченко О. Міфологічні образи в поезії Сергія Жадана. *Сучасна українська література: постмодерний дискурс*. Київ: Смолоскип, 2009. С. 234–245.
10. Мухаметзянова М. Постмодерністські тенденції в поезії Сергія Жадана. *Філологічні трактати*. 2013. Т. 5, № 2. С. 85–90.
11. Харчук Р. Творчість Сергія Жадана: між постмодернізмом та новою щирістю. *Сучасність*. 2006. № 3. С. 134–140.
12. Левченко Н. М., Печерських Л. О. Інтермедіальність як засіб відображення дійсності в романі Сергія Жадана «Інтернат». *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*. 2020. Т. 31(70), № 4. С. 42–47.
13. Жадан С. В. Ворошиловград. Харків: Фоліо, 2010. 416 с.
14. Коваленко О. Естетика постмодернізму в романі Сергія Жадана «Депеш Мод». *Сучасна українська література: теорія та практика*. 2012. № 3. С. 45–53.
15. Скорук І. Міфопоетика у романі Сергія Жадана «Месопотамія». *Слово і Час*. 2017. № 5. С. 45–52.

УДК 81'37'42:[305-055.2:82-311.1.091(73+410)]

СЕМАНТИЧНІ І ФУНКЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ ЕПІТЕТІВ ЯК ЗАСОБІВ ФОРМУВАННЯ ЖІНОЧИХ ОБРАЗІВ У ПСИХОЛОГІЧНИХ РОМАНАХ (на матеріалі романів П. Гоукінз «Дівчина в потязі» та Ш. Лінк «Обдурені»)

І. П. Мельничук, Д. Є. Ігнатенко

Анотація. Стаття присвячена аналізу функціонально-семантичних особливостей епітета в англійсько та німецькомовному психологічному романі. На основі класифікації епітетів, запропонованої І. М. Кочан, розглянуто прямі та переносні (метафоричні, метонімічні, гіперболічні) епітети у творах П. Гоукінз «Дівчина в потязі» та Ш. Лінк «Обдурені». З'ясовано, що епітет у цьому жанрі виконує не лише описову, а й інтерпретаційну функцію, стаючи засобом мовного відтворення внутрішнього світу героїні. Установлено, що метафоричні та гіперболічні епітети формують емоційно-психологічну глибину тексту, відображаючи травматичний досвід, самотність і пошук ідентичності жінки.

Ключові слова: епітет, психологічний роман, жіночий образ, стилістика.

Вступ. У сучасній лінгвостилістиці посилюється інтерес до дослідження мовних засобів, що відтворюють внутрішній світ людини, зокрема до епітета як універсального інструмента художнього зображення. Епітет у психологічному романі є не лише засобом опису, а й спосо-

бом моделювання свідомості персонажа, що дозволяє розкрити індивідуальне переживання і транслювати складні стани через мовну образність.

Незважаючи на значну кількість наукових розвідок, присвячених дослідженню епітета (зокрема, у О. С. Волковинського, С. І. Бирик, С. С. Чорної, Г. І. Сташко та інших науковців), недостатньо дослідженими залишаються питання його семантичного розмаїття та функціонального навантаження у жанрі психологічного роману. Зокрема бракує системного підходу до аналізу епітетів у процесі формування жіночого художнього портрета, що зумовлює актуальність пропонованого дослідження.

Мета дослідження полягає у з'ясуванні функціонально-семантичних особливостей епітетів у психологічних романах П. Гоукінз «Дівчина в потязі» та Ш. Лінк «Обдурені».

Поставлена мета зумовлює необхідність виконання таких завдань: 1) визначити сутність епітета як лексико-стилістичної одиниці та його роль у структурі художнього тексту; 2) здійснити семантичну класифікацію епітетів у романах П. Гоукінз «Дівчина в потязі» та Ш. Лінк «Обдурені»; 3) встановити роль епітетів у формуванні психологічного портрета жіночих персонажів у зазначених романах.

Об'єктом дослідження виступає епітет як засіб стилістичної виразності художнього мовлення.

Предмет дослідження – семантичні та функціональні особливості епітетів у структурі психологічних романів П. Гоукінз «Дівчина в потязі» та Ш. Лінк «Обдурені».

Матеріалом дослідження є епітети, які слугують засобами творення жіночих портретів, відібрані із сучасних психологічних романів П. Гоукінз «Дівчина в потязі» та Ш. Лінк «Обдурені».

Основна частина. У сучасній філологічній науці простежується зростання наукового інтересу до епітета як одного з провідних засобів стилістичної виразності художнього мовлення. Така увага зумовлена потребою поглибленого осмислення комунікативно-прагматичного потенціалу літературної мови та її виражальних ресурсів. Епітет посідає вагоме місце у структурно-семантичній організації художнього тексту, забезпечуючи його емоційно-образну насиченість, естетичну виразність і сприяючи індивідуалізації авторського стилю. Як лексико-стилістична одиниця, епітет поєднує структурні, семантичні та прагматичні параметри, виконуючи функцію засобу експресії, що формує художню унікальність висловлювання та відображає авторську концепцію світу. За спостереженням Л. І. Мацько, епітет конкретизує визначальні риси предмета, явища чи дії, підсилює експресивність і образність тексту, активізує асоціативне мислення реципієнта [1].

Незважаючи на те, що термін «епітет» є одним із найдавніших у стилістиці, однозначного його розуміння і тлумачення у науковій літературі немає. У широкому значенні епітет – це будь-яке означення, яке використовується для виділення предмета, незалежно від того, чи воно є постійним і загальновідомим письменнику, чи унікальним, характерним для певного тексту та стилю автора. У другому, більш вузькому розумінні, епітет обмежується художніми, емоційно-образними значеннями, які відрізняються оригінальністю, рідкістю вживання та особистим смисловим змістом. Межа між цими двома розуміннями епітета є досить умовною, оскільки звичайне, широко вживане значення може набувати нових асоціацій та естетичних значень у контексті автора, перетворюючись на виразний образ [2].

Л. І. Мацько розглядає епітет як мовний засіб, що реалізується в межах художнього образного значення і виконує функцію підкреслення описової характеристики конкретного предмета, явища або дії [1]. Такий підхід дозволяє трактувати епітет не лише як компонент формального опису, а передусім як інструмент поглибленої емоційно-семантичної репрезентації, що надає художньому мовленню додаткової виразності, чуттєвості та стилістичної витонченості. О. С. Волковинський зазначає, що «за традиційно вживаним терміном “епітет” варто вбачати наявність епітетної структури – ситуативно-оказіонального поєднання означення та означуваного, що завдяки дуальній організації приводить до художнього взаємозбагачення поняття та його прикмети» [2, с. 272]. На думку С. С. Чорної, епітет посідає важливе місце в структурі мовного повідомлення, оскільки виконує не лише описову, а й оцінну функцію,

надаючи інформації суб'єктивного забарвлення та вказуючи на ставлення мовця до об'єкта мовлення. У межах цього функціонального виміру епітет може надавати як позитивної, так і негативної оцінки фактам, предметам, явищам або діям, сприяючи таким чином формуванню емоційного тону висловлювання та впливаючи на рецепцію повідомлення адресатом [4].

Відповідно, епітет не є ізольованим лексичним елементом – він становить органічну частину складної художньої структури, що безпосередньо взаємодіє з концептуальним змістом твору. Його роль полягає у створенні мовної виразності, естетичному збагаченні тексту та формуванні індивідуальної авторської інтонації. Саме завдяки таким стилістичним одиницям, художня мова набуває глибини й емоційного впливу, перетворюючись на систему образного мислення.

У художній літературі образ постає як головний інструмент відтворення дійсності та формування естетичного враження. Його функція полягає не у створенні прямих зображень, а у викликанні в уяві читача цілісних візуальних і психологічних уявлень про описуване [5]. Художня образність є системоутворювальною ознакою літературного твору, адже саме через неї митець передає світ символічно, метафорично чи емоційно. У філологічному розумінні образ є специфічною формою пізнання світу через мистецтво [6].

Серед усіх видів образів найвагомішим для розуміння структури твору є образ персонажа. Через нього автор виражає власні ідеї, цінності, емоції та соціально-психологічні спостереження, а герой стає посередником між митцем і читачем [7].

Формування портрета персонажа здійснюється за допомогою мовних засобів, зокрема епітета, який не лише конкретизує ознаки об'єкта, а й створює емоційний настрій твору. За Л. Г. Сташко, епітет – це художнє означення, що підкреслює характерну рису предмета чи явища та викликає певне емоційне ставлення до нього [8]. Завдяки цьому епітет стає важливим засобом створення образу та психологічного портрета, розкриваючи внутрішній світ персонажа й індивідуальність авторського стилю.

Отже, переходячи від суто мовностилістичного рівня до соціокультурного, можемо простежити, що епітет стає не лише елементом художнього опису, а й механізмом конструювання образу, зокрема гендерного. Як підкреслює С. Павличко, сучасне розуміння жіночої ідентичності спирається на ідею соціальної конструкції, сформульовану С. де Бовуар: «жінкою не народжуються – нею стають». Відтак художній портрет постає не як усталене відображення, а як мовно-культурна модель, у якій епітет виконує роль засобу вербалізації жіночності. У психологічному романі епітет репрезентує як зовнішні риси героїні, так і її внутрішній стан, відображаючи боротьбу між індивідуальною самосвідомістю та соціально нав'язаними гендерними ролями [9].

Опозиція «жіноче–чоловіче», яку С. Павличко розглядає як фундаментальну для патріархального мислення, реалізується в літературі через систему контрастних епітетів: ніжна / сильна, покірна / рішуча, слабка / відважна. Такі означення не лише формують психологічну напругу тексту, а й демонструють процес конструювання жіночого образу в межах культурного дискурсу. Отже, епітет у художньому портретуванні виконує не лише естетичну, а й ідеологічну функцію, перетворюючись на інструмент вираження гендерної ідентичності та внутрішнього «я» жінки [9].

Психологічний роман посідає особливе місце у типології жанрів, адже головна увага в ньому зосереджується на внутрішньому світі людини, її емоційних станах, мотиваціях і духовних пошуках. На відміну від соціального чи історичного роману, психологічний спрямований не стільки на подієвий розвиток, скільки на внутрішню драму персонажа, що розкриває складність людської натури [10]. Цей жанр поєднує соціальне й індивідуальне, демонструючи, як суспільні умови впливають на становлення особистості. Визначальними рисами є деталізація психологічних станів, ліризація оповіді, глибокий внутрішній монолог і аналітичне осмислення мотивів поведінки. У межах психологічного роману епітет виконує не лише описову, а й інтерпретаційну функцію, стаючи засобом передачі емоційної напруги, душевних переживань і саморефлексії героя [10]. Саме тому цей жанр створює оптимальний простір для формування портрета персонажа, у якому поєднуються внутрішній конфлікт, соціально-культурна обумовленість і глибина індивідуального світосприйняття.

Для поглиблення відомостей щодо функціонування епітета як стилістичного засобу доцільно звернутися до класифікації І. М. Кочан, яка ґрунтується на аналізі семантичного навантаження епітетів і дозволяє системно описати їх різновиди у художньому тексті. Дослідниця пропонує системний підхід до аналізу епітетів на основі їх семантичного навантаження і розмежовує дві основні групи епітетів, що відрізняються характером зв'язку між означуваним і означенням: прямі (мають буквальне значення і не потребують додаткової інтерпретації) та переносні (утворюються на основі асоціативного або образного переосмислення) [11, с. 106–108].

У межах переносних І. М. Кочан виділяє дві підгрупи – метафоричні та метонімічні епітети. Перші ґрунтуються на принципі подібності між двома явищами, другі – на принципі суміжності або логічного зв'язку. До того ж дослідниця окреслює додаткові підтипи – гіперболічні, оксюморонні, іронічні тощо [11, с. 108]. Така класифікація дає змогу простежити, яким чином епітет перетворюється з простого засобу означення на інструмент розкриття психологічного стану персонажа та створення його художнього портрета.

У психологічному романі П. Гоукінз «Дівчина в потязі» [12] епітети виконують роль мовних індикаторів емоційного стану головної героїні Рейчел, фіксуючи її внутрішню дезорієнтацію, самотність і депресивні переживання.

I catch sight of these discarded scraps, a dirty T-shirt or a lonesome shoe... ‘...тільки-но побачила або цей непотріб, або якусь брудну футболку чи самотній черевик’. *Lonesome shoe* ‘самотній черевик’ – метафоричний епітет, який символізує почуття самотності героїні; побутова деталь набуває емоційного й символічного змісту.

I don't have words to describe what I felt that day, but now, sitting on the train, I am furious, nails digging into my palms, tears stinging my eyes. I feel a flash of intense anger. ‘...У мене бракує слів, щоб передати те, що я відчувала в той день, але зараз, сидячи в поїзді, я розлючена, нігті вгризаються в долоні, а сльози ріжуть очі. Я відчуваю спалах сильного гніву’. *Nails digging into my palms* ‘нігті вгризаються в долоні’, *tears stinging my eyes* ‘сльози ріжуть очі’ – метафоричні епітети, що створюють зорово-тактильні образи болю та відчаю. *Intense anger* ‘сильний гнів’ – прямий епітет, що виражає емоційну інтенсивність почуття, посилюючи психологічну напругу.

For Rachel?... I'm not sure I know anyone that desperate... ‘...Для Рейчел?... я не впевнений, що знаю когось іншого, хто був би у такому ж відчаї...’ *Anyone that desperate* ‘когось іншого у такому ж відчаї’ – прямий епітет, що описує емоційний стан Рейчел, акцентуючи глибину її відчаю.

There is a lump in my throat as hard as a pebble, smooth and obstinate. ‘У горлі став клубок, мов гладкий камінець, який не можна оминати’. *Smooth and obstinate lump* ‘гладкий та твердий клубок’ – метафоричний епітет, що виражає внутрішнє напруження та біль.

I wake abruptly, my breath jagged and heart racing, my mouth stale, and I know immediately that's it. I'm awake. ‘Різко просинаюся, подих уривчастий, серце калатає, у роті неприємний, затхлий присмак – я відразу ж розумію, що це. Я не сплю’. *Jagged breath* ‘уривчастий подих’ – метафоричний епітет, що переносить характеристику «уривчастий» на дихання, створюючи образ тривожного стану. *Racing heart* ‘калатаюче серце’ – метафоричний епітет, який передає динаміку страху й паніки. *Stale mouth* ‘у роті неприємний, затхлий присмак’ – метафоричний епітет, що вказує на фізичну й емоційну втоми.

I might be a barren, divorced, soon-to-be-homeless alcoholic. ‘Або я не можу мати дітей, чи розлучилася, чи невдовзі втрачу житло через пияцтво’. *Barren, divorced, soon-to-be-homeless alcoholic* ‘безплідна, розлучена, скоро бездомна алкоголичка’ – прямі епітети з іронічним відтінком, що демонструють занижену самооцінку героїні та її самоідентифікацію через негативні соціальні ролі.

We have reports that you – an unstable woman who had been drinking... ‘У нас є інформація, що ви – неврівноважена жінка, яка вживала спиртні напої...’ *Unstable woman* ‘неврівноважена жінка’ – метафоричний епітет, який характеризує героїню як емоційно нестабільну особу; створює соціально стигматизований образ.

She gives us the strangest smile... ‘Вона дивно до нас посміхається...’ *The strangest smile* ‘найдивніша помилка’ – гіперболічний епітет, який акцентує неадекватність поведінки, психологічну дивність моменту.

Отже, у романі П. Гоукінз переважають метафоричні епітети, які відображають психологічну динаміку внутрішнього світу Рейчел, розкриваючи її через тілесні й емоційні реакції.

У психологічному романі Ш. Лінк «Обдурені» [13] епітети відіграють важливу роль у розкритті внутрішнього стану та психологічного портрета героїні Кейт, відображаючи її самотність, невпевненість і поступову емоційну деградацію. Авторка використовує як прямі, так і переносні епітети, які створюють багатошаровий образ розгубленої жінки, яка знаходиться в стані між болем минулого і нездатністю відновити гармонію.

Sie war sein einziges Kind ...diese einsame, unglückliche Frau, die es einfach nicht schaffte, Freunde zu finden, das Herz eines Mannes zu erobern, eine Familie zu gründen. ‘Вона була його єдиною дитиною... ця самотня, нещасна жінка, яка просто не могла знайти друзів, підкорити серце чоловіка, побудувати сім’ю’. *Einsame, unglückliche Frau* ‘самотня, нещасна жінка’ – прямі епітети, що безпосередньо характеризують героїню як ізольовану, емоційно спустошену особу, підкреслюючи її соціальну й психологічну самотність.

...vor allem in Erinnerung geblieben, dass sie an Unscheinbarkeit kaum zu überbieten war. Die typische graue Maus, klein, dünn, verhuscht. ‘...найголовніше, що запам’яталося – за непомітністю їй важко було знайти рівних. Типова сіра миша – маленька, худя, боязка’. *Graue Maus* ‘сіра миша’ – метафоричний епітет, що символізує невпевненість, непомітність і внутрішню скутість героїні, за допомогою якого зооморфний образ трансформується у характеристику жіночої непомітності.

Ihre dünnen Haare hatte sie am Hinterkopf zusammengebunden, was ihr blasses Gesicht noch ausgemergelter erscheinen ließ, als es früher gewesen war. ‘Вона зібрала своє тонке волосся на потилиці, від чого їй бліде обличчя здавалося ще більш виснаженим, ніж раніше’. *Dünnen Haare* ‘тонке волосся’, *blasses Gesicht* ‘бліде обличчя’, *ausgemergelt* ‘виснажений’ – прямі епітети, які передають фізичне виснаження, відображаючи також і емоційне спустошення Кейт.

Er überlegte, ob sie schon immer ein so versteinertes Gesicht gehabt hatte. ‘Він замислився, чи завжди у неї було таке змарніле обличчя’. *Versteinertes Gesicht* ‘змарніле обличчя (дослівно – кам’яне обличчя)’ – метафоричний епітет, що переносить властивість неживого матеріалу на обличчя людини, символізуючи емоційну заціпенілість, втрату здатності до почуттів.

«Lass mich nicht allein. Ich kann jetzt nicht alleine sein. Ich habe Angst. Ich habe furchtbare Angst!» Sie fing an zu weinen. ‘«Не залишай мене одну. Я не можу зараз лишатися сама. Мені страшно. Мені дуже страшно!», – вона почала плакати’. *Furchtbare Angst* ‘жахливий страх’ – гіперболічний епітет, який підсилює емоційне напруження, передаючи відчуття панічного жаху й безсилля.

Scheint so, ja. Sie ist erbärmlich einsam, aber da kann ihr vermutlich von uns niemand so richtig helfen. Схоже на те, так. ‘Вона жалюгідно самотня, але, мабуть, ніхто з нас не може їй по-справжньому допомогти’. *Erbärmlich einsam* ‘жалюгідно самотня’ – гіперболічний епітет, що вказує на крайню міру самотності, підкреслюючи безнадійність становища героїні.

Aber sie ist in einem schrecklichen psychischen Zustand. Wenn man nur irgendjemanden finden könnte, der ihr jetzt zur Seite steht. ‘Але вона перебуває в жахливому психічному стані. Якби тільки можна було знайти когось, хто б зараз її підтримав’. *Schrecklichen Zustand* ‘жахливий стан’ – прямий епітет, який описує реальний психологічний стан Кейт без образного переосмислення.

Sie sind nicht mein Typ. Weder betrunken noch nüchtern. Sie sind so ziemlich die reizloseste Frau, die mir je begegnet ist, und es gibt kaum einen Gedanken, der mir ferner liegen könnte als der, mit Ihnen ins Bett zu gehen. ‘Ви не в моєму смаку. Ні п’яна, ні твереза. Ви, певно, найменш приваблива жінка, яку я коли-небудь зустрічав, і останнє, про що я б подумав – лягти з Вами в ліжку’. *Reizloseste Frau* ‘найменш приваблива жінка’ – гіперболічний епітет, через перебільшення передає знецінювальне ставлення співрозмовника до героїні. Його функція полягає у підкресленні емоційного приниження Кейт та відображенні її сприйняття як жертви психологічного насильства.

Отже, у романі Ш. Лінк домінують прямі, метафоричні та гіперболічні епітети, що формують багатовимірний психологічний портрет Кейт, у якому поєднуються фізична крихкість, внутрішня замкненість і емоційна спустошеність.

Висновки. Проведене дослідження дало змогу встановити, що епітет є універсальним засобом художнього мовлення, який виконує описову, емоційно-оцінну та композиційно-смыслову функції. Завдяки своїй багатовимірній природі він виступає не лише елементом естетизації тексту, а й чинником формування індивідуального авторського стилю. У межах психологічного роману епітет виконує особливо важливу роль – стає засобом вербалізації внутрішніх переживань персонажа, відображаючи його емоційний досвід і світоглядні трансформації.

Застосування класифікації І. М. Кочан, що базується на семантичному принципі, дало змогу виокремити прямі та переносні епітети (метафоричні, метонімічні, гіперболічні, іронічні тощо) й виявити закономірності їх функціонування у структурі художнього тексту. Такий підхід дозволив встановити, що саме семантична варіативність епітета забезпечує глибину емоційного змісту та індивідуальну експресію авторського мовлення.

Аналіз романів П. Гоукінз «Дівчина в потязі» і Ш. Лінк «Обдурені» показав, що епітет виступає ключовим засобом мовного відтворення внутрішнього світу персонажа та його образу. У творах обох авторок він трансформується з традиційного означення у стилістичний маркер емоційного стану жінки, відображаючи її травматичний досвід, самотність і пошук власної ідентичності. Епітети в цих творах виконують роль маркерів психологічного стану героїнь, вербалізуючи почуття самотності, страху, невпевненості та внутрішнього розладу. Метафоричні, гіперболічні й прямі означення слугують не лише засобом характеристики, а й механізмом художнього моделювання жіночого образу. У такий спосіб епітет постає як багатофункціональний інструмент філологічного відтворення внутрішнього світу персонажа та втілення авторської концепції жіночності.

Abstract. The article analyzes the functional and semantic features of the epithet in English and German psychological novels. Based on I. M. Kochan's classification, the study examines direct and figurative (metaphorical, metonymic, hyperbolic) epithets in «The Girl on the Train» by Paula Hawkins and «Die Betrogene» by Charlotte Link. It has been established that the epithet performs both descriptive and interpretive functions, serving as a linguistic means of representing the heroine's inner world. Metaphorical and hyperbolic epithets enhance the emotional depth of the text, reflecting the characters' loneliness, trauma, and search for identity.

Keywords: epithet, stylistics, psychological novel, female image.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Мацько Л. І. Стилїстика української мови. Підручник. Київ: Вища школа, 2003. 462 с.
2. Волковинський О. С. «О. Потебня і О. Веселовський: теоретичне та історичне тлумачення епітета». *Питання літературознавства*. Вип. 73. С. 3–10. Чернівці: Рута, 2007.
3. Волковинський О. С. Епітет як носій та елемент стилю. *Вісник Львівського університету. Серія: Іноземні мови*. 2013. Вип. 21. С. 272–277.
4. Чорна С. С. Емотивно-оцінна лексика в німецькому публіцистичному тексті. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2019. Т. 1, № 38. С. 222–224.
5. Суворова Т. М. Система словесних образів американської фольклорної балади XVIII – XX століть: когнітивно-семіотичний та лінгвосинергетичний аспекти: дис. ... канд. філол. наук. 10.02.04. Херсон, 2016. 272 с.
6. Салій В. Сутність художнього образу та особливості його прояву у музичному мистецтві. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2013. Вип. 5. С. 126–133.
7. Белехова Л. І. Концептуальна амальгама в словесному образі-метаболі (на матеріалі американської поезії постмодерну). *Вісник Київського нац. лінгвістичного ун-ту. Серія: Філологія*. Київ: Видавничий центр КНЛУ, 2011. Т. 14, № 1. С. 18–25.
8. Сташко Г. І. Епітет як засіб створення жіночих образів в американському пісенному фольклорі. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2015. Вип. 15. № 2. С. 138–139.
9. Павличко С. Фемінізм. Передм. Віри Агєєвої. Київ: Вид-во Соломії Павличко «Основи». 2002. 322 с.
10. Бовсунівська Т. В. Теорія літературних жанрів. Жанрова парадигма сучасного зарубіжного роману. Підручник. Київ: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет». 2009. 519 с.
11. Кочан І. М. Лінгвістичний аналіз тексту. 2-ге вид., перероб. і доп. Київ: Знання, 2008. 423 с.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

12. Hawkins P. A. The Girl on the Train. Novel. London: Transworld Publishers, 2015. 320 p.
13. Link S. Die Betrogene. Ein Kate-Linville-Thriller. Kartoniert. 640 p.